

overskrive enkelte Poster derpaa, men som formodentlig altid har været forstaaet saaledes, at naar kun Theaterdirektøren sørgede for, at det Overskud, som skulde fremkomme, virkelig var der, saa vilde Ministeren aldrig tage ham det ilde op, naar han, for at naae dette, overstred en eller anden Udgiftspost. Hvorledes kommer man til noget Saadant som at sætte Garderobe til 40,000 Kr., Maskineri og Dekorationer til 56,000 Kr.? Spilte sikkre Erfaringer har man at gaa efter paa dette Omraade? Mon ikke de første Aar, Theatret har levet, efter at den nye Bygning var aabnet, have været af en saa extraordinær Besskaffenhed, at det er komplet umuligt derfra at drage nogen Slutning? Og er derfor ikke maasse denne Sum meget for høi, eller omvendt, skulde den ikke vise sig at være for lav, fordi man netop i det sidste Aar har kunnet gjøre en Pause med diske Anskaffelser, efter at man havde anstrengt sig saa stærkt — Reservesonden kan vidne derom — i de forrige Aar, og maa overhoved ikke alle disse Punkter, førend vi her slaa dem fast i et specificeret Budget, gjøres til Gjenstand for en langt omhyggeligere Undersøgelse end den, som disse Spøegsmaal kan have faaet, saa længe der blot var Tale om et privat, administrativt Budget imellem Ministeren og hans Theaterchef? For mig staar det nu som afgjort, at det vilde være høist uheldigt, om Theaterdirektøren skulde være bunden og indskrænket til ikke at bruge ud over f. Ex. 56,000 Kr. i et Aar til Maskineri og Dekorationer. Derfor det nemlig maatte vise sig for ham, at han ved at anvende et større Beløb paa Budgettet til Bedste for et eller andet Arbeide, der var en saadan Udgift værd, vilde være i Stand til at løse Theatrets æsthetiske Opgave og tillige fylde dets Kasse, saa vilde en saadan Indskrænkning jo være høist uheldig. Naar man hører, at Udstyrelsen af et saadant Stykke som Dehlenschlägers Maddin, der af vort nye kongelige Theater er blevet overladt til Kasino, for dette Theater har medført en Besøffning af 30,000 Kr., og at desuagtet Opsførelsen af „Maddin“, som synes at skulle kunne fylde Huset indtil 50 Gange eller mere, har været en meget fordelagtig Entreprise for Kasino, samtids med, at det maa erkjendes at være et af de Arbeider, hvor den æsthetiske Glæde hos en stor Mængde af Publikum kommer fyldig frem, saa ser jeg ikke rettere, end at der meget let maatte kunne indtræffe Tilfælde ved det kongelige Theater, hvor Anvendelsen af 40 eller 50,000 Kr. til Udstyring og Dekorationer til et Stykke maatte vise sig at være vel anvendte Penge, som vilde lønne sig derved, at der kom en rigelig Indtægt. Med Hensyn til saadanne Sager som „Serivering paa Scenen“ og deslige, da skal jeg ikke dvæle ved dem, men Posten „literære og kunstige Arbeider“ er f. Ex. en saadan, hvor Theaterchefen efter min Mening hverken kan eller bør være bunden; thi der kan virkelig i Løbet af een eller flere

Sæsoner efter hinanden fremkomme saadanne Arbeider, som det vilde være ganske uforvarligt baade imod Literaturen og imod Theatrets Pengekasse at afvise, og hvor derfor Theaterchefen bør være berettiget til at gaa til et høiere Beløb end i Alt 12,000 Kr., hvilket er meget lidt. Det Samme er ogsaa Tilfældet med en hel Del andre af disse Poster. Det er blevet bemærket af den høitærede Minister, at der er en Opgjørelse at foretage med Fortiden, hvis man vil gaa ind paa et saadant Forslag som dette, og denne Opgjørelse med Fortiden vil sige et Beløb af 36,000 Kr., nemlig de $\frac{3}{5}$ af de 60,000 Kr., som Theatret skal have udbetalt, jeg tror, det er den 1ste Juli, men i alt Fald er det for det første Kvartal af Finantsaaret, som er det sidste Kvartal af Theatersaaret. Disse 36,000 Kr. maa under alle Omstændigheder føies til, men da det kun er en Gang for alle, kan man endda vel nok komme over det, kun maa man huske, at dette Beløb maa udredes. Men nu kommer vi til det andet Hovedpunkt. Alle disse Poster paa Theatrets Budget have været underkastede Bøttering her i Salen og ville maasse gaa glat igjennem denne Gang; men nu kommer vi sammen til næste Aar eller det følgende Aar, eller om 3 à 4 Aar, og naar vi saa undersøge Sagen, finde vi til vor Forværdselse, at Underskudet for det kongelige Theater, i Stedet for at være 58,016 Kr. 25 S., har været 70,000, 100,000, 110,000, 120,000 Kr., jeg kan ikke sige, hvilket Tal. Hvad gjøre vi saa? Vi sige: det kan paa ingen Maade gaa an, det vilde vi ikke vide af, vi ville ikke udgive saa store aarlige Beløb til Theatret, det maa vi have forandret. Hvad skulle vi da gjøre? Indtægterne kunne vi ikke sætte op, vi maa reducere Udgifterne, og saa begynde vi at gaa dem igjennem. Hvordan hænger det sammen med „Garderoben“? Hvad har den brugt 70,000 Kr. til? Den maa kunne nøies med 30,000 Kr., eller i det Mindste med 35,000 Kr. Hvad koster Silke pr. Alen? For hvor meget kan man sy en Ridderdragt? Hvad koster et Par gule Kravestøvler med forgyldte Ridderporeer? Vi komme saa til „Brændsel og Beljning“, da maa vi undersøge, hvor meget Gas der bruges til Theatret, hvorvidt hver Mand skruer sin Gasflamme ned, naar han gaar ud af sit Bærelse; vi komme til at undersøge, hvorvidt der ødsles med Kul paa det eller det Sted. Saa komme vi til Forsatterhonorarerne og saa mener En, at det Stykke ikke burde være antaget, og at det Stykke ikke burde være honoreret saa høit, eller at vi maa have Laxten for Stykkerne forandret o. s. v. I hvilke Forhandlinger er det dog mine Herrer, at vi ville komme ind! Vilde vi ikke fuldstændig drukne i en Detail, som vi slet ikke ere i Stand til at magte, og, paa den anden Side, vilde vi ikke forsynde os mod de Pligter, der paahvilede os, og som vi selv havde paataget os, hvis vi undlode en saadan Prøve? Det var den Erfaring, man havde